

Žalm 113

Pokoj vám, sestry a bratři, vážení hosté. Asi vás příliš nepotěším, ale nemám na úvod dobrou zprávu. *Zapomínáme*. Někdo více, někdo méně, ale **všichni neustále něco zapomínáme** – zapomínání je totiž naše chronická vlastnost. Znáte určitě otázku „co je to dnes vlastně za den“ a jim podobné. Ale zapomínáme, žel, i na mnohem důležitější věci, než jsou něčí narozeniny. Jsme schopni zapomínat za jakýchkoli okolností.

Zapomínáme, **když se máme dobře i když trpíme**. Jsou dny nebo léta, kdy se máme celkem slušně, snad i výborně. Kdy rozdáváme úsměvy, nic nám nechybí, téměř vše vychází a jsme se svým životem docela spokojeni, nemáme důvod ke skepsi... A právě tehdy se někdy stává, že zapomínáme. Zapomínáme nejen na narozeniny, ale zapomínáme, k čemu jsme byli stvořeni. Jsou dny nebo léta, kdy se ovšem nemáme zase tak výtečně, naopak trpíme a bolest nás paralyzuje, svírá nás a ničí, takže jsme zmatení a téměř nejsme schopni života... A i tehdy se někdy stává, že zapomínáme.

Zapomínáme, k čemu jsme byli stvořeni. **Zapomínáme, že jsme byli stvořeni k tomu, abychom chválili našeho Stvořitele.**

Sestry a bratři, vážení hosté – byli jsme stvořeni, abychom chválili našeho Stvořitele. To je pravým účelem a naplněním našeho života. Ať je nám dobře nebo ne, ať si vedeme jakkoli, ať jsou okolnosti jakékoli, Hospodin, náš Pán a Bůh, je hoden chvály. **Zaslouží si chválu** už pro to, jaký je.

1-3

- 1 Haleluja. Chvalte, Hospodinovi služebníci, chvalte jméno Hospodina!
- 2 Jméno Hospodinovo buď požehnáno nyní i navěky.
- 3 Od východu slunce až na západ chváleno buď jméno Hospodina.

Právě proto, že chronicky zapomínáme na to nejdůležitější, vyzývá nás na tomto místě Písmo ne jednou, ale dokonce třikrát k chvále Hospodinova jména. Haleluja hebrejsky znamená „chvalte Hospodina“. Hned v prvním verši tedy stojí **třikrát za sebou: chvalte, chvalte, chvalte!** Chvalte toho, který je svrchovaným Pánem vesmíru, chvalte! Nyní i navěky – vždy, od východu slunce až na západ – všude. Vždy a všude, to je obrovské rozpětí. Ať už se nám to zrovna hodí nebo ne, on si chválu z našich úst a z našich životů zaslouží a my jsme tady proto, abychom mu ji vzdávali. A na to nesmíme zapomenout.

- Někdo si na to možná ještě za celý svůj život „nevzpomněl“ a myslí si, že byl **stvořen proto, aby druzí chválili jeho**. Na takového člověka možná ještě ono vůbec první rozpomenutí se čeká. Čeká ho nalezení odpovědi na otázku, jestli může člověka něco jiného *tak* naplnit, jako sám Bůh? Zde však konkrétně mluví Písmo k *služebníkům*, tedy k těm, kteří Pána již znají. Ano, právě ti, kteří už poznali, že on si chválu z našich úst a z našich životů plně zaslouží, na to nesmějí zapomínat.
- Co to znamená *chválit Hospodinovo jméno*? Chválíme například řemeslníky za dobře odvedenou práci nebo děti za pěkné známky ve škole. Chválíme druhé, když z nich máme radost, když jsme za něco vděční. Také chválit Hospodinovo jméno jistě nejde bez *vděčnosti*. Je to ovšem něco jiného než jen poděkování, je to postoj srdce. Chválit Hospodinovo jméno je něco, **co nemá obdobu v ničem z toho, co známe, v žádném lidském vztahu**, protože chvála, o které je zde řeč, patří jedině Bohu, žádnému člověku. Je to mnohem více než poplácání po ramenu a poděkování. Chválit Hospodinovo jméno je postoj vděčnosti a podřízenosti. Chválit Hospodina znamená vyvyšovat ho, velebit, **dávat mu vědomě to místo, které mu patří**. Místo Pána – to znamená místo toho, kterému vše náleží a vše je mu podrobno – včetně nás samotných. Mnoho

lidí neuznává nad sebou žádnou vyšší instanci – uznat Hospodina jako naši nejvyšší instanci, jako našeho Pána a radovat se z toho, znamená ho chválit. Dát mu vědomě místo, které mu patří. **Proto není chvála Hospodina omezena jen na nedělní bohoslužbu**, ale patří k práci na zahrádce, ke starání se o děti, k běžnému zaměstnání, ke studiu. Mějme radost z jeho jména. Služebníci Hospodinovi, vy, kteří jste ho poznali, chvalte ho! Nezapomínejte se těšit v něm, radovat se z něho nezávisle na okolnostech, s důvěrou v to, jaký Pán je.

- Týká se toho také otázka, *jaké je vlastně Boží jméno?* V historii bylo a stále je mnoho pokusů o rekonstrukci a vysvětlení významu onoho posvátného Božího jména JHWH, ale všechno jsou to jen spekulace. Do češtiny toto Boží jméno překládáme slovem Hospodin. A původ slova Hospodin znamená právě především Pán, svrchovaný, vznešený vládce, ten, kterému vše patří.

4-6

4 Hospodin je vyvýšen nad všemi národy, nad nebesa strmí jeho sláva.

5 Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní?

6 Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi.

Hospodinova sláva, jeho důstojnost jako Pána celého vesmíru, je nade všemi národy, dokonce se strmí nad nebesa. **Není nic, co by se vymykalo jeho kontrole.** Sebemocnější politické uskupení, války, přírodní katastrofy – náš Pán, Hospodin, je nad tím vším. Nic nemůže umenšit jeho slávu, nic a nikdo mu nemůže vzít to postavení, které jako Stvořitel má.

- Sestupuje níže, doslova „sklání se“, aby viděl na nebesa a na zemi. Je naprosto svrchovaný Pán, takže dokonce k nebesům se musí sklánět. Není sám „na nebesích“, ale musí se i k nim sklánět. Gagarin by se divil, že Písmo nerozumí Bohu jako staříčkému dědečkovi na obláčku někde na oběžné dráze. Hospodin je nade všechny národy, nade všechny ideologie, nade všechny názory, které ho chtějí nebo nechtějí respektovat, nad církev, která chtěla tolikrát v historii překroutit Boží věci k zistným účelům. **Nikdo a nic ho nemůže ohrozit.**
- „**Kdo je jako Hospodin**“ je řečnická otázka – odpověď je jasná, a sice, že *nikdo*. Nikdo se nemusí sklánět, aby viděl nebesa a zemi. Od kohokoli jiného by to znělo nafoukaně a arogantně. Kdokoli z lidí to neříká, ale chová se tak, jako by byl Bůh, je v Božích očích jen směšný. Nemusí se to týkat jen mocných diktátorů, jako byl Sadám Husajn, týká se to nás, jestliže nad sebou neuznáváme Boží autoritu – potom jsem sami sobě bohy. **Ale s Hospodinem se nikdo nemůže měřit.**
- Jsme vyzýváni k tomu, abychom ho chválili, ale jeho sláva není na nás nijak závislá. Neumenší se naším chováním. Co je to tedy za Boha, který nás nepotřebuje? Co má s námi společného? Je vůbec možné se k němu přiblížit? Proč by se musel sklánět prezident nebo vladař k lidu? Proč by mocný politik dělal to, že půjde mezi bezdomovce a začne jim vařit polévku? Jednoduše proto, aby se zalíbil. Aby si získal přízeň voličů, pozornost médií... Náš Pán, Hospodin, nic z toho nepotřebuje. Nepotřebuje se prezentovat jako dobrodinec, aby získal vyšší počet mandátů v poslanecké sněmovně. **A přesto se sklání.** Proč?

7-9

7 Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka

8 a pak ho posadí vedle knížat, vedle knížat svého lidu.

9 Neplodnou usazuje v domě jako šťastnou matku synů. Haleluja.

Sklánění se je Pánův charakter. Jako je součástí našeho charakteru například ono zapomínání, je součástí Božího charakteru sklánění se. Můžeme si tím být jisti. Jeho cesta za námi dolů. Ze slávy do bídy a neuvěřitelného chaosu. Dobrovolně. A to je Kristův příběh, to je příběh, který jde napříč Biblií. To je hlavní poselství křesťanství – Bůh, který nepotřebuje vyšší volební preference, se sklání

z lásky k nám, aby nás zachránil, aby sám sebe za nás obětoval. Nedělá to proto, že by musel, dělá to proto, že sám chce. Proto ho chvalme.

- Nuzného a chudého posadí vedle knížat svého lidu – dá mu vznešené postavení (jako Josef, Daniel). Neplodné dává plodnost – ukázkový akt Božího milosrdenství (Sára). Matka synů je šťastná – jak oproti řecké společnosti a často i naší má Pán zájem o ženy, o matky. Má o ně zájem a jasně touží po tom, aby byly šťastné.
- Nepomáhá privilegovaným a prosazovaným, ale chudým a nuzným. K těm, kteří to v životě nemají jednoduché. Co ho nutí sklánět se? *Nic než láska*. Vůbec by nemusel se sklánět, Hospodin nás nepotřebuje. To je opravdu nejlépe a nejdokonaleji zjeveno na Kristu.

Haleluja! Chvalme Hospodina, nezapomínejme na to, že k tomu jsme byli stvořeni, nezapomínejme na to, jaký je skutečný Pánův charakter.